

Tre alldeles nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

Sändebref till Stockholms Ungherrar af Carls
Ersdotter ifrån Leksand, Pånd under namn
af den wackra Dalkullan.

Go Herrar! I som dagligt löpen, &c.

Den Andra:

Swar af Stockholms Ungherrar på Sändebref-
wet från Carin Ersdotter, eller den
wackra Dalkullan.

Att kunna lärdom ge åt andra, &c.

Den Tredje:

En älskelig wån uti werlden jag
har &c.

N o r t ö p i n g, 1834.

Adolph Fredric Raams Enka.

Den Första:

Sändebref till Stockholms ungherrar
af Carin Ersdotter.

Go Herrar! I som dagligt löpen Kring torg
och harna och gatorna Och låtsen fråga efter kö-
pen; Men luren blott på flickorna: Ett ord jag öns-
kar Er att säga, Som blifve Er så godt som
två. Om i det viljen öfverwåga. I torden säkert
det förstå.

2. Hit kommer jag uppå min färra Med
rätt till andra mjölkbuds skygd. Straxt ropas högs-
ljudd: Uff wackerra Se Kullan ifrån Jerlas bygd.
Och larm står upp till höger, wänster, Och färra-
gars flock och pojkar spring Och pigor uti alla
fenster Beteckna upplopp rundt omkring.

3. Här en Madame sin hasa tappar I rån-
stens oförsedda djup. "Fort pojke undan, jag dig
rappar, Kamrat, kom hjelp mig för en sup. Nå
fors hwad skrik! — Se rum go wänner! Min fru-
ka — ack den gick i tras. — Min plit jag dig i
bukten ränner Om du ej makar dig, ditt as."

4. Nu syns en man med stålblank bricka Den
packet oqwald lemnar plats. "Hwad är det här för
wäsen flicka! Hvem kan förswara sådan sats.
Kom följ mig genast till Polisen —" "Uff Gud!
jag intet ondt har gjort Se dessa alla å bewisen
—" De å just de som snart blir spordt.

5. Här friländ jag ej kan begripa Hwad

detta nojs betyda will. De äter fläsa, skinka, lla;
Hopträngda liksom packad sill Men der är en som
kan mig skydda, "Uff färra Herre sträck er hand
Och för mig till en enslig hydda Långt bort från
detta Sodoms land."

6. "Ej blott min hand men och mitt hjerta
Med allt hwad mera du begär, Jag bjuder dig
du tacka snärta Om blott du mig will hafwa färr.
Kom hem till mig — Der lust och löjen Ska
spira upp i dina spår Och granna kläder, skilda
nöjen Din kärlek löna är från år." —

7. "Stor tack! Jag hört att Ulfwen lurar
Här ofta nog de spåda lam, Om de, än stängda
uti burar, Sin dron wända till dess glam. Jag
flickor sett i edra gränder Med målad kind och
krusadt hår. Om du till dem din önskan wänder
Du säkert icke asslag får.

8. "En fästeman min tro jag swurit För
all min tid i Daloms bygd. Han alltid har sin
håcktrock burit Med arbetsflit och redbar dygd.
Wet att min Hans jag nog blir trogen, Som
ej förtjenar någon korg. Långt bättre är en man
wid plogen, Än tio fjäskar på ett torg.

9. "Farväl då Stockholms fina Herrar
Med allt Ert söta frieri. Om blott man wägen
mig ej spärrar, Jag nog från Er skall blifwa fri.
Ej söken för Er lust mig winna; Men fast jag
sjelf blef Er förment, Jag önskar hwar sin älska-
rinna Just sådan som han den förtjent.

10. Ja goda flicka! res tillbaka Till dina
dalars friska nesd; Så att din ofkulds frukter sma-
ka, Långt skild från pra lustars fejd. Då man
ej funnat här förhera Din rena själ, ditt sunna

wett, Haf tack för denna goda lära, Som du de
Libertiner gett! —

Den Andra:

Svar af Stockholms Ungherrar på Sän-
debrefwet från Karin Ersdotter.

(Mel. Kanonen dånar ic.)

Att kunna lärdom ge åt andra Är ej så lätt som
mången tror, Fast menskans lust att allting klans-
dra Från Adams tid i hertat gror. Ett nytt
exempel härpå finnes I wackra Kullans sändebref,
Ty hennes skönhet gått till finnes En gammal
bera som det skref.

2. Med sina skän och trollpackslåten Hon
låg en uggla flaxar fram! Af harm, att hon är
sjelf förgåten, Hon sprutar ut sitt etterfram. Men
det är synd, att det skall flöda Från sköna Karins
rosenmun, Som, skapad blott för lyfars möda,
Förnedras till en gottjebrunn.

3. Mån det wäl anstå kan en flicka, Att
pråla med sin sköna dygd, Att prata som en ram-
boricka Med språk från rodderskornas bygd; och
att på köpet låta trycka Ett sådant dumt och åck-
ligt skryt? Nej, goda Karin, för din lycka, Din
blygsamhet ej så förbyt!

4. Vi likwäl till din heder hoppas, Att du
ej sjelf wet af ditt bres; Att blomman, som på
kinden knoppas Ej isran illkan sig förskref; Och
att ett ansigte ej ljuger, På hwilket oskulds-engeln
ler; Ty dygden blott så länge duger, Som hon ej
sjelf sig loford ger.

5. Ej någons undran det bör göra, Att sköns-

het, fastän höljd i påls, Kan och of ynglingar för-
föra, Att skåda hwarom ryftet sälls. Vi fingo
se en flicka sådan som Arels sköna fästmo war;
Men att bli kär — för denna wädan Ej någon
af oss truktan bar.

6. Med skönhet måste rikdom paras, Om
den för oss skall farlig bli; Den dårskap aldrig kan
förswaras, Att söka annat frieri; Men att med
wackra flickor skalkas, Och njuta deras ögons
glans, Är just ett sätt att lustan swalkas, Och att
man återfår sin sans.

7. Men säg, om någon bygdens tårna, Som
ej en fästman har förut, Kan mot de yra lustar
spjerna Och vinna segrens frans till slut? Ty
mången har sin fästman dårat, Som skrutit mest
utaf sin dygd; Och sen hon så sin trohet sårat,
En skamfläck blifwit för sin bygd.

8. Hwad hade du wäl gjort Polisen, Att
slåpas så inför des skänk? Men oskuld jäswar
snart bewisen, Och håller skolden städse blank. Hwi
skulle Stockholms skönsta kulla Så plötsligt ryckas
från sin Hans, Om ej för att så händren fulla
Af guld och gyllne löttens glans?

9. Att bjuda dig båd' hand och hjerta, War
blott en gård utaf en narr, Som talar så till
hwarje snårta, Den han ej aktar mer än barr.
Vi ej hans dårskap nånsin gilla, Om det är sannt
hwad du har sagt; Ty ingen flicka bör bli frilla,
Då hon har hustrun i sin makt.

10. Din wågran att hans anbud höra Ej
troligt är, förlåt oss det, Du kanske låt din mun
det göra, Fast ångren gick i ordens fjät. Nog
glänsa paulum och siden Långt mera i ditt ögons

par, En häcktrock och flackternas smiden, Som hitintills din utsigt war.

11. Men låt så wara! tiden plöjer Och ganska snart din rosenkind; Snart du ej mer den skönhet röjer, Som nu gjort mången kärleksblind. Sök derföre i tid behålla Hwar gnista af din själs behag, Och låt ej någon heras wälla, Att den förgås för ödets slag.

Den Tredje:

En älskelig wån uti werlden jag har, Den jag håller hjertelig kär, :: Jag aldrig förglömmer den wånnen så fin Förr än man till grafwen mig bär.

2. Rent hjerta i bröstet jag hyser och bär, För utan all falskhet och list, :: Så länge som blodet i hjertat är warmt, Så har jag på kärlek ej brist.

3. Jag är wäl ännu till åren fast ung Att weta hwad kärleken är, :: Men aldrig jag slutar dig utur mitt sinn, Jag dig uti tankarna bär.

4. Christ, gifwe jag lesde i werlden den dag Då jag finge njuta den fröjd, :: Att jag finge blifwa din utvalda wån, Och med dig så leswa förnöjd!

5. Kan hända Gud kunde mig hjälpa dertill, Att jag finge blifwa din man, :: Kan hända min ögon och torde med sorg, Så skåda en ann i din samn.

6. Att kärleken är både bitter och söt Det hafwer wäl mången försökt, :: En ger han glädje i hjerta och sinn, Och än warder sorgen förökt.

7. När twenne hwarandra ماند älska med tro Då är det wist glädje och lust, :: Men om och den ena går från sina ord, Då får straxt den andra stor pust.

8. Den rika har wänner wäl tusendetal, Som

Han kan så lita uppå, :: Men den som är fattig tör knappt finna en Så ماند' det i werlden förr gå.

9. Ett fattig mans barn, som ej rikedom har, Det blifwer af alla försmädt, :: Båd' höga och låga ماند' öka dess qwal, Det hafwer jag ofta förstådt.

10. Rikedom och silfwer i stället för dygd, Mången wälser i werlden sig ut, :: Men ofta kan hända att den som så gör, Han tör sig wäl ångra till slut.

11. Stor rikedom jag alldrig i werlden kan få, Ej heller den mände ätra, :: Allenast jag kunde mitt dagliga bröd, Alf Herren i himmelen få.

12. Säll är wist den menska som hafwer Guds nåd, Och ställer sig ärligt och wäl, :: Ty när som han utaf werlden skall gå, Så wäntar han ro i sin själ.

13. Om du skulle tycka min wån att jag är, För fattig, för ringa och låg, :: Så säg mig din mening, om du hafwer tänkt, Att sluta mig utur din hog;

14. Nog wet jag du kunde en rikare få, Men se dig dock wisligen om, :: Låt rikedom icke in- taga ditt sinn, Att wälja en ond för en from.

15. När Adam och Ewa bleswo wigde ihop, Så hade det intet arf, :: Men Gud gaf dem nog, att dem ingenting tröt Ty han wiste wäl deras tarf.

16. Yppersta rådet jag låra dig skall, Sätt först dina tankar till Gud, :: Och låt dig åtnöja med hwad han dig ger, Så blir du en lyckelig Brud.

17. Han som allting utaf intet har gjort, Som skapat har allt med ett ord; :: Han kan så wäl föda ett Bi som en Björn, Hans makt är oändeligt stor.

18. Om du wore riker som wattenet är djupt
Så kunde Gud dig stjelpa ändå; :: Om du wor
re fattig som sparfwen på qwist, Så kunde han
hjelpa också.

16. Låt wara att rikedom fördäma ej kan,
Och fattigdom salig ej gör, :: Men den som af
Herren fått större pund Har mera att ansvara för.

20. Min wån jag dig beder att du wille ta
betänkande hwad jag dig sagt, :: Ty äktenskap är
en märkwardig ting, Tag dertör din tanke i aft.

21. Jag will dig ej locka, ej tubba eller dra,
Till något som onyttigt är, :: Men det will jag
likwål låta dig förstå, Att jag dig at hjerta har får.

22. War trogen, uppriktig och ärlig som jag,
Så skall jag dig älska till slut, :: Men om det
så är, att du intet will Så säg - mig din mening
rent ut.

23. Ett uppriktigt ja och ett ärligt nej, Det
fallar jag ära och dygd, :: Ty äran hon grönskas
när falskheten står, Med nesan, med skam och
med blygd.

24. Nu ändar jag sången och biuder adjö,
Min wisa hon blifwer nu slut, :: Jag är och
förblifwer din trognaste wån, Till dess man mig
döder bår ut.

25. Adjö söta Engel, Gud ware dig hos,
Jag slutar dig in i Guds hand, :: Gud lå
te oss råkas med sågnad och fröjd, Och sällhet
i himmelens land.

